

Милан Галовић, лауреат Новинарске награде „Иван Марковић”

ТРИ ДЕЦЕНИЈЕ ДРУЖЕЊА С ВОЈСКОМ

Пише Душан ГЛИШИЋ

Средином деведесетих година у редакцију „Политике” стигао је позив из војске да се медијски покрије неки догађај у касарни у Јакову. На задатак је отишао с колегама из „Војске”, којима је то био тек још један од редовних и уобичајених задатака. Написао је краћи текст о обуци војника – тако је почело његово дружење с војском и одбраном.

Овогодишњи добитник награде „Иван Марковић” за изузетан новински прилог о систему одбране, новинар дневног листа „Политика” Милан Галовић припада генерацији која је имала „срећу” да осети све „благодети” распада Југославије. Од сурових санкција и инфлације без преседана у историји човечанства, преко немилосрдног и крвавог стварања више самосталних држава од једне заједничке, до нечовечне и неоправдане НАТО агресије на суверену земљу. Војску и војни позив заволео је пре новинарства. Стицајем околности професионално се посветио својој другој, каснијој љубави. А како прва љубав, она тинејџерска, заборавља, није се могао отети њеном загрљају, па је спојио лепо и корисно – новинарство и војску. Данас каже да се није покајао. Мада у „Политици”, за коју пише од 1993. године, с почетка није био усмерен ка војсци и систему одбране, него градским дешавањима, крајичком ока је посматрао искусне новинарске вукове, који су „одбрамбени забран” љубоморно чували од млађих и све настрљивијих колега. Није дуго потрајало, а Галовић се окушао и у тој области.

– У почетку сам радио градске теме, иако бих се радо дохватио неких других, рецимо војних. Али, била је то добра новинарска школа, кренеш од вести, сервисних информација, па полако ка сложенијим причама. Неком приликом, средином деведесетих, у редакцију је стигао позив да се медијски покрије један догађај у касарни у Јакову, не сећам се да ли је био у питању Дан јединице или, једноставно, прича о обуци војника, али се добро сећам да су ме, у то време санкција, на задатак повезле колеге из тадашњег недељника „Војска”. Написао сам краћи чланак о томе, први мој текст о војној тематици, објављен на неуобичајеном месту, на страницама Београдске хронике, јер сам тада радио у тој рубрици, али у „Политици” је увек било уредника који су имали разумевања за војску, мада су уређивали друге области. За војску сам се, иначе, заинтересовао још као тинејџер, било је то осамдесетих година прошлог века. Пре свега ме је занимала авијација, читао сам о тим темама где год бих нашао неки текст, тада није било интернета. Иако у мојој ужој породици нико није био војно лице, имали смо десетотомну „Војну енциклопедију”, коју сам редовно читао, као и „Политику”. У средњој школи повремено бих читао „Аеромагазин” и „Старт”, у коме је један од познатијих аутора био Мирослав Лазански, чије сам у то време неуобичајене и оригиналне прилоге пратио и у емисији „Недељно поподне” која се за целу Југославију емитовала из загребачког студија. Повремено сам читао и „Фронт”.

ВОЈНИЧКИ ДАНИ

Добрано наоружан „војним знањем” Галовић се крајем 1989. и почетком 1990. године обрео у Скопском Петровцу, у касарни 311. самоходног ракетног пука АРЈ ПВО, где је провео незаборавне војничке дане. Нажалост, само две године касније дошло је до распада Југославије и стра-

дања наших војника у Словенији и Хрватској, која су младом заљубљенику у новинарство посебно тешко пала. Крајем 1992. године у „Политици“ је прочитао конкурс за новинаре – сараднике Градске рубрике, Београдске хронике. Примљен је као хонорарни сарадник 1993. године, да би неколико година касније добио и стални посао. Сећа се да је некако у то време упознао и Мирослава Лазанског, тада војнополитичког коментатора „Политике“. Било је, каже, и других новинара који су се повремено бавили војском. Постепено је добијао све више простора за „своје“ теме, па се, најпре стидљиво, окретао војсци.

– Никада нисам био у позицији да радим само војне теме. Рецимо, од средине деведесетих низ година био сам репортер црне хронике. Иако ме је и то занимало, никада нисам „заборавио“ војску и војне теме. Тако је, на крају, војска ипак постала област мог рада, односно „сектор“, како то кажемо у редакцијском жаргону. И у тим тешким годинама Министарство одбране имало је уређен систем информисања. Организовани су одласци на разне војне активности, пун аутобус новинара заинтересованих редакција. Било је прилика да представници медија путују и авионом Ан-26, сећам се одласка у Подгорицу, где је тема била рад ваздухопловне службе трагања и спасавања. Писао сам и о активностима Војске Југославије на Косову и Метохији. Био сам у прилици да крајем 1996. године посетим карауле „Честак“ и „Гора“ на граници са Албанијом, која је тада била захваћена унутрашњим немирима. Почетком 1998. године са Школом националне одбране обишао сам целу покрајину. Занимљиво је како је дошло до тог пута, људи у војсци су проценили да би било корисно да неко од „цивилних“ новинара информисе јавност о њиховим активностима, а та иницијатива је наишла на разумевање уредника у мојој редакцији.

Из тог периода сећа се и великих аеромитинга, одржаних на аеродрому у Батајници, које је посматрао огроман број грађана. Али, са једне од тих манифестација, одржане 1998. године, повукли су се, каже, неки западни учесници и то је била најава тешких времена. Те године Косово и Метохија је захваћено сукобима између сепаратиста и легитимних снага одбране, а за војску је посебно те-

Стрљиво сам чекао одобрење Министарства одбране, а када је оно стигло, прекинуо сам годишњи одмор и са колегом фоторепортером Анђелком Васиљевићем отишао у касарну у Јакову. Тако је настао њексти „Панцири даноноћно чувају небо Србије“, за који сам добио, за мене, веома значајну награду „Иван Марковић“

био исти – наоружање, возила... Једина разлика, видљива широј јавности, била је набавка теренских возила „дефендер“. А онда су се, у неким новим друштвеним околностима, појавила обећања да ће бити набављено ново наоружање, да ће се побољшати положај војске. У почетку сам био скептичан, пошто дуго нисам имао прилике да извештавам о набавци нове технике. Зато сам веома мотивисан отишао на београдски аеродром „Никола Тесла“ на дочек хеликоптера Ми-17 купљених за потребе Војске Србије. А онда су стигли „мигови 29“, па и хидродни артиљеријско-ракетни системи „панцир С-1“. Управо ме је тај систем посебно занимао. Стрљиво сам чекао одобрење Министарства одбране, а када је оно стигло, прекинуо сам годишњи одмор и са колегом фоторепортером Анђелком Васиљевићем отишао у касарну у Јакову. Тако је настао текст „Панцири даноноћно чувају небо Србије“, за који сам добио, за мене, веома значајну награду „Иван Марковић“, која ће ми без сумње бити нови, додатни мотив за још упорније и пожртвованије извештавање о војсци. Људи у Војсци Србије то свакако заслужују.!